

Разбойници.

(Нашето робство).

— „Свѣта е широкъ, дѣца! Разни хора има, разни работи се вършатъ всѣки часъ...“ Тѣй заговори дѣдо Илия овчарѣтъ на десетината дѣца — овчарчета, които го бѣха обиколили на сѣнка подъ шумнатиѣ джбѣ всрѣдъ зеленитѣ селски ливади, гдѣто вакли овце сладко си пасатъ трѣвица.

— Виждате ли тия бѣли косми на моята много патила глава, тѣ побѣлѣха не отъ старостъ, а отъ голѣми теглила...

— Дѣдо Илия, я ни разкажи нѣщо за стари врѣмена, го канѣше едно дѣте.

— Страшно врѣме бѣше тогава, дѣца. Робство. А знаете ли, какво нѣщо е да си робъ? ... — Турцитѣ бѣха господари, а ний бѣлгаритѣ — роби. Царѣтъ — турчинъ. Сждията — турчинъ. Пашата — турчинъ. Войникѣтъ, стражарѣтъ — турци... По срѣдъ бѣлѣ день те биятъ, та ти ограбватъ паритѣ или храната, и ти не смѣешъ думица да кажешъ. Кому да се оплачешъ? ... Въ таква черни врѣмена минаха моитѣ дѣтински години. Баща ми бѣше овчаръ и азъ хо-